

МОТИВИ

към Присъда № 83 от 23.09.2021 г.,

постановена по НОХД № 5211/2021 г. ПРС, 25 н.с.

Районна Прокуратура - Пловдив е повдигнала обвинение против подсъдимия С.Т.Б., с ЕГН: ***** за това, че:

на 21.04.2021 г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, след предварително сговаряне в немаловажен случай със К.И.А., ЕГН: *****, чрез разрушаване на преграда, здраво направена за защита на имот, е отнел чужди движими вещи – пари сумата от 350 лева и дигитална камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“ на стойност 60 лева, от владението на „Дован 1“ ЕООД, ЕИК: 205843444, гр. Пловдив, без съгласието на *** на капитала на дружеството – Д.И.М., с намерение противозаконно да ги присвои – престъпление по чл.195, ал.1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 28, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т. 3 НК,

както и против подсъдимия К.И.А., с ЕГН: ***** за това, че:

на 21.04.2021 г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, повторно в немаловажен случай – след като е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление, след предварително сговаряне в немаловажен случай със С.Т.Б., ЕГН: *****, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, е отнел чужди движими вещи – пари сумата от 350 лева и дигитална камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“ на стойност 60 лева, от владението на „Дован 1“ ЕООД, ЕИК: 205843444, гр.Пловдив, без съгласие на *** на капитала на дружеството – Д.И.М., с намерение противозаконно да ги присвои, поради което и на основание чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл.194, ал.1, вр. чл. 28, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т. 3 НК.

Прокурорът поддържа повдигнатото на подсъдимите обвинения, като предлага на същите да бъде наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година, което на основание чл. 58а, ал. 1 НК да се редуцира с 1/3, като изпълнението спрямо неосъждания до момента подс. Б. да бъде отложено по реда на чл. 66 НК.

Ощетеното юридическо лице, надлежно уведомено за правата си, не взема участие по делото.

Подсъдимият, С.Т.Б., се признава за виновен, както и фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт. Същият заявява, че е съгласен

да не се събират доказателства за тези факти, изразява съжаление за стореното деяние и моли за справедлива присъда, поради което и заявява, че не желае да се събират доказателства за тези факти, а желае производството да протече по реда на чл. 371, т. 2 НПК.

В последната си дума моли за по-леко наказание.

От своя страна защитникът му, *** И., с оглед заявеното от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и желанието му производството да протече по реда на чл. 371, т. 2 НПК, не оспорва установената от прокурора фактическата обстановка, нито доказаността на обвинението, като единствено излага съображения за налагане на наказание, ориентирано около законовия минимум.

От своя страна подс. К.И.А., също се признава за виновен, както и фактите, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт. Същият заявява, че е съгласен да не се събират доказателства за тези факти, изразява съжаление за стореното деяние и моли за справедлива присъда, поради което и заявява, че не желае да се събират доказателства за тези факти, а желае производството да протече по реда на чл. 371, т. 2 НПК.

В последната си дума също моли за по-леко наказание.

От своя страна защитникът му, *** К., с оглед заявеното от подсъдимия признание на фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и желанието му производството да протече по реда на чл. 371, т. 2 НПК, също не оспорва установената от прокурора фактическата обстановка, нито доказаността на обвинението, като единствено излага съображения за налагане на по-леко наказание.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият С.Т.Б. е роден на *** г. в ***, живущ в ***, б., б.г., с основно образование, ***, безработен, неженен, неосъждан, ЕГН: *****.

Подсъдимият К.И.А. е роден на *** г. в ***, живущ в ***, б., б.г., с начално образование, безработен, неженен, осъждан, понастоящем изтърпяващ МНО „Задържане под стража“, с ЕГН: *****.

Непълнолетните подсъдими – С.Т.Б. и К.И.А. били приятели, като и двамата живеели в *** в ***. През нощта на 20 срещу 21.04.2021 г. – тъй като били изхарчили всички пари, с които разполагали – решили да извършат кражба от кафене „Истанбул – Дуван“ – находящо се на ул. „Варвара“ в ***,

тъй като същото затваряло в полунощ.

Посочения имот-кафене бил собственост на Община Пловдив, но взет под наем от „Дован-1“ ЕООД с ЕПК 205843444 с *** свид. Д.И.М., който ***.

Подсъдимите отишли до входната врата на заведението и се опитали да разбият катинара, но тъй като не успели – пробии дупка в стената на гърба на заведението с камък /взет от улицата/ и ритници с крака. След като влезли в заведението – и насочили към бара, откъдето взели 1 бр. дигитална камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“ и пари – сумата от 350 лв., след което избягали. Действията им били заснети от охранителните камери в търговския обект, като с протокол за доброволно предаване по делото е предаден 1 бр. диск със запис от камерите и по делото е извършен оглед на ВД.

По делото е била изготвена съдебно-стокова експертиза, която е дала заключение, че общата стойност на вещите – камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“, предмет на инкриминираното деяние, по средно пазарни цени към момента на извършване на престъплението възлиза на 60 лева.

По делото е била изготвена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на С.Т.Б., ЕГН: *****, която е дала заключението, че същият не страда от психично заболяване. Не е провеждал лечение, както и консултации с психиатър или психолог. Към инкриминирания период С.Б. е разбирал свойството и значението на извършеното от него и е могъл да ръководи постъпките си. Към момента на инкриминираното деяние е имал добре оформена представа за позволено и непозволено, знаел е кое е укорима и кое престъпна постъпка, психическото му състояние не е излизало извън рамките на обичайното за него. Физическото и психическото състояние на подекспертния, му позволяват да участва във всички фази на наказателното производство и да дава достоверни обяснения. Възрастта му определя участието на защитник, което ще направи защитата му по ефективна. Анализирайки данните по делото не се установи механизъм на увлечение и лекомислие. Мотивацията на престъпното деяние при С.Б. е материална облага. Няма данни за болестна мотивация в поведението му. Понастоящем демонстрираните поведенчески характеристики се открояват с импулсивност, емоционална неустойчивост, изразяваща се чрез рязката смяна на настроението и готовност към афективни отреагирания, социалното развитие е под очакваното за възрастта – своенравен, склонен лесно да си намира оправдания, да нарушава общоприетите норми и правила, със слабо развито чувство за отговорност.

По делото е била изготвена комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза на К.И.А., ЕГН: *****, която е дала заключението, че същият не страда от психично заболяване и не се води на

психиатрично диспансерно наблюдение към Център за психично здраве – Пловдив. Психическото състояние на К.И.А. към момента на инкриминираното деяние не е излизало извън рамките на обичайното за него, могъл е да разбира свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си. Може и понастоящем. Физическото и психическото състояние на К.А. е в съответствие с клиничните възрастови норми, то му позволява да участва във всички фази на наказателното производство и да дава достоверни показания, обяснения. Непълнолетната му възраст определя участието на защитник в процеса. Според заключението, постъпката на К.И.А., не е в резултат на внезапно настъпили и трудно за осмисляне, рационализиране и реализиране на обстоятелства. Значението за нередност и наказуемост ведно с избора му за съдействие определят наличието на съответен интелектуален капацитет за способност за правилна преценка на характера, значението и запретеността на стореното деяние, както и последиците от извършването му. Не се установява понижен самоконтрол и повлияност от внезапно настъпили обстоятелства, спрямо които е бил затруднен да се противопостави. Не е действал в състояние, покриващо критериите на категорията „лекомислие и увлечение“. Според *** К.И.А. се отличава с цялостно ниско функциониращи когнитивно-познавателно възможности, под възрастовите клинични мотивация и бедната на стимули семейна и социална среда. Мисленето е бедно и ограничено. Емоционално, волево и личностно незрял – възрастово обусловено, с недостатъчно адаптивни и ефективни поведенчески модели за отреагиране, на базата на устойчиво положени основи на примитивно формираща се личностна структура с девиантен характер, със склонност към импулсивност, асоциални изяви, чувство за безнаказаност, незачитане на правила, закони, норми, ред, дисциплина, йерархична и институционална зависимост. Формирана е недостатъчно адаптивна и стойностна морално-етична ценностна система със склонност към асоциално поведение и действия, безотговорно и повърхностно отношение. С усещане за безнаказаност.

Горната фактическа обстановка, Съдът приема за безспорно и категорично установена от събраните в хода на досъдебното производство доказателства (писмени и гласни), които се кредитират от настоящия съдебен състав, като еднопосочни, логични и безпротиворечиви.

Съдът кредитира събраните делото писмени (справки, писма, докладни) и веществени доказателства (дактилоскопни следи, камера за видеонаблюдение и компактдиск, съдържащ видеозапис от охранителните камери на взломения търговски обект), тъй като същите са относими, допустими и допринасят за установяването на фактическата обстановка и разкриване на обективната истина.

По делото като свидетели са били разпитани свид. И.М. - *** на ОЮЛ, свид. Т.Б. – *** на подс. Б., свид. М.М. – ***, провел беседи с двамата

подсъдими, непосредствено след установяването им, свид. Д.М. – ***, предмет на посегателство и *** на свид. И.М., както и свид. И.А. – *** на подс. А.. Съдът кредитира тези показанията, като намира, че същите са в отношение на пълно покриване и допълване с останалия кредитиран доказателствен материал, в това число с приобщения като ВД видеозапис от охранителна камера.

В качеството на обвиняеми лица, обяснения са дали и двамата подсъдими – Б. и А., които са признали изцяло повдигнатите им обвинения. В хода на проведеното разпоредително заседание подсъдимите изцяло признават фактите, изложени в обвинителния акт, поради което и производството е протекло по реда на чл. чл. 371, т. 2 НПК. Съдът кредитира техните обяснения като съответни на останалия кредитиран доказателствен материал.

Съдът кредитира и заключенията на изготвените в хода на досъдебното производство експертизи, като компетентно изготвени, с необходимите професионални познания и опит в съответната област, неоспорени от страните и съответстващи на събрания по делото доказателствен материал.

Настоящият съдебен състав намира, че съвкупният доказателствен материал е в пълно съответствие с направените самопризнания от подсъдимите, поради което в конкретния случай не се налага самостоятелното обсъждане на доказателствата, доколкото липсва спор по фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, които включват всички съставомерни признаци на инкриминираното деяние. Липсва спор и по правото, доколкото видно от пледоариите на защитниците, в тях същите излагат съображения единствено в частта за наказанията, които ще бъдат предмет на обсъждане по-долу в изложението.

При така установената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав достига до следните правни изводи:

При така установената и неоспорена фактическа обстановка, Съдът приема от правна страна, че с деянието си

подсъдимият С.Т.Б. е извършил престъпление по чл.195, ал.1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл. 194, ал.1, вр. чл. 28, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т. 3 НК, а именно: на 21.04.2021 г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, след предварително сговаряне в немаловажен случай със К.И.А., ЕГН: *****, чрез разрушаване на преграда, здраво направена за защита на имот, е отнел чужди движими вещи – пари сумата от 350 лева и дигитална камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“ на стойност 60

лева, от владението на „Дован 1“ ЕООД, ЕИК: 205843444, гр. Пловдив, без съгласието на *** на капитала на дружеството – Д.И.М., с намерение противозаконно да ги присвои, както и че

подсъдимият К.И.А. е извършил престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл.194, ал.1, вр. чл. 28, ал.1, вр. чл.63, ал.1, т. 3 НК, а именно: на 21.04.2021 г. в гр. Пловдив, като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, повторно в немаловажен случай – след като е бил осъден с влязла в сила присъда за друго такова престъпление, след предварително сговаряне в немаловажен случай със С.Т.Б., ЕГН: *****, чрез разрушаване на прегради, здраво направени за защита на имот, е отнел чужди движими вещи – пари сумата от 350 лева и дигитална камера за видеонаблюдение марка „KASSABA“, мод. „ROBOTCAM“ на стойност 60 лева, от владението на „Дован 1“ ЕООД, ЕИК: 205843444, гр.Пловдив, без съгласие на *** на капитала на дружеството – Д.И.М., с намерение противозаконно да ги присвои.

От обективна страна:

Датата, мястото и механизмът на извършване на процесното деяние се установяват по несъмнен начин от събраните по делото гласни доказателствени средства – показанията на представителя на ощетеното юридическо лице, полицейският служител, беседвал с двамата подсъдими, родителите на подсъдимите, както и от обясненията на последните. Същите се установяват и от приобщения като ВД по делото запис от охранителни камери, заснели процесната престъпна дейтелност, осъществена от двамата непълнолетни извършители – подс. А. влиза в обекта през взломения отвор във вратата, взима чекмеджето с парите, както и камерата и ги подава през отвора на подс. Б., след което се оттеглят в неизвестна посока.

Предметът на престъплението се установява от показанията на свид. М.. както и от приобщения като ВД по делото компактдиск, съдържащ запис от охранителните камери в процесния търговски обект.

Авторството на процесната кражба също се установява по несъмнен начин – от приобщеното ВД, съдържащо запис от охранителни камери, от показанията на собственика и управител на ОЮЛ, от показанията на полицейския служител, беседвал с непълнолетните извършители, както и от обясненията на двамата подсъдими, които не отричат, а напротив – признават изцяло взломяването на процесния търговски обект и отнемането на процесните вещи.

С действията си подсъдимите са реализирали обективните признаци от състава на престъплението **“кражба”**, тъй като с присвоително намерение са отнели посочените по-горе движими вещи, без съгласието на техния

собственик, като са прекъснали досегашното владение върху тях и са установили своя трайна фактическа власт върху тях.

Посочените вещи имат и определена **стойност**. Видно от заключението на назначената в хода на досъдебното производство експертиза, вещите, отнети от подсъдимите от владението на ОЮЛ към деня на отнемането им възлизат на обща стойност 410 лева (сумата от 350 лв. и камера на стойност 60 лв.).

Престъплението е осъществено от подсъдимите при **три квалифициращи признака** – чрез разрушаване на преграда, здраво направена за защита на имот, след предварително сговаряне с немаловажен случай, а за подс. А. и при наличието на квалифициращ признак –повторност по смисъла на чл. 28, ал. 1 НК, тъй като същият е осъждан за същото деяние от РС-Тутракан.

Предвид всичко гореизложено съдът прие, че в случая се установяват всички елементи от обективната страна на престъпния състав, вменен във вина на подс. С.Б. и подс. К.А., визирани в текста на чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 НК.

От субективна страна:

На първо място следва да се посочи, че и двамата подсъдими, макар да са непълнолетни към датата на инкриминираното деяние, са **наказателноотговорни лица**. В този смисъл е категоричното заключение на изготвените по делото КСППЕ спрямо двамата подсъдими, кредитирани от съда и неоспорени от страните, според които: подсъдимите са разбирали свойството и значението на извършеното от тях и са могли да ръководят постъпките си. Към момента на инкриминираното деяние са имали добре оформена представа за позволено и непозволено, знаели са кое е укорима и кое престъпна постъпка, като психическото им състояние не е излизало извън рамките на обичайното за тях.

Деянието е извършено при проявна форма на вината **пряк умисъл**, като подсъдимите са могли да разбират свойството и значението на извършеното и да ръководят постъпките си. Престъпният умисъл е формиран в съзнанието на подсъдимите в един по-ранен момент от момента на отнемане на вещите. Те са осъзнали благоприятната обстановка за отнемане на процесните вещи и слабият контрол, осъществяван от техния собственик, като са взели решение за отнемането им в момента, в който търговският обект затвори и намиращото се в него остане без надзор. Подсъдимите са съзнавали общественотоопасния характер на деянието - неговата противоправност, запретеност и наказуемост. Индиция за това е обстоятелството, че същите са избягали след това и са

положили усилия за прикриване на стореното от тях, а за подс. А. и обстоятелството, че същият преди това е бил осъждан за престъпление „кражба“. Съзнавали са и общественотоопасните последици, които деянието им причинява в обективната действителност и са желали и целели тяхното настъпване. Същите са знаели, че отнемането на чуждата вещ е противозаконно, но независимо от това са направили всичко възможно за постигане на негативния резултат, насочвайки усилията си за неговото настъпване.

Предвид всичко гореизложено съдът прие, че двамата непълнолетни подсъдими са извършили от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 5 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 НК, поради което ги призна за виновни.

По въпроса за вида и размера на наказанието:

При индивидуализация на наказанието и доколкото съдебното производство е протекло по диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 НПК, съгласно разпоредбата на чл. 373, ал. 2 НПК, съдът определи наказанието по повдигнатите обвинения при условията на чл. 58а НК, след редукцията на чл. 63, ал. 1, т. 3 НК.

Разпоредбата на чл. 195, ал. 1 НК предвижда наказание от една до десет години лишаване от свобода. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 3 НК за непълнолетните предвидените в особената част на НК наказания се заменят: лишаване от свобода за повече от пет години – с лишаване от свобода до три години.

Съгласно чл. 58а, ал. 1 НК, при постановяване на осъдителна присъда в случаите на чл. 373, ал. 2 НПК, съдът определя наказанието като се ръководи от разпоредбите на общата част, като намалява наказанието с 1/3. Съгласно нормата на чл. 58а, ал. 4 НК, в случаите, когато едновременно са налице условията на чл. 58а, ал. 1-3 и на чл. 55 НК, съдът прилага чл. 55 НК, ако е по-благоприятно за деца.

С оглед на посочените и приети по-горе правни квалификации за извършеното от подсъдимите престъпление, като съобрази целите на наказанието по чл. 36 НК, както и с обстоятелствата по чл. 54 и чл. 55 НК, Съдът счете, че на **ПОДСЪДИМИЯ Б.** следва да бъде определено наказание именно при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ от НК, тъй като в този случай се предвижда наказание пробация или обществено порицание, а при условията на чл. 58а, ал. 1 НК най-лекото наказание, което може да се наложи е лишаване от свобода. Последното обуславя и по-благоприятния характер на нормата на чл. 55 НК, в сравнение с тази на чл. 58а НК. За да приеме приложението на чл. 55 НК Съдът отчете наличието на многобройни

смекчаващи вината обстоятелства – ниската стойност на предмета на кражбата, чистото съдебно минало и липсата на каквито и да е криминални регистрации до момента, както и фактът, че подс. Б. е бил въввлечен в процесната престъпна дейност от подс. А., като именно последният има и водеща роля в осъществяването на процесното деяние. Отделно от горното като смекчаващи обстоятелства съдът прие и изначално направеното самопризнание от страна на подс. Б., с което значително е улеснил разкриването на обективната истина, както и тежкото му семейно положение – същият живее в недоимък и под физически и психически тормоз. Не без значение е и младата му възраст – значително под прага на пълнолетието. Като отегчаващо обстоятелство съдът отчете наличието на повече от един квалифициращ признак в правната квалификация на деянието. Всичко гореизложено мотивира настоящият съдебен състав да приеме наличието на множество смекчаващи обстоятелства, поради което определи наказанието на подс. Б. при условията на чл. 55 НК. Съгласно нормата на чл. 55, ал.1, т. 2, б. „б“ от НК предвиденото наказание е пробация или обществено порицание. Съдът предпочете наказанието „пробация“ пред наказанието „обществено порицание“, като намери, че последното се явява неподходящо за младата и крехка възраст и все още неразвита психика на подсъдимия Б., който понастоящем е едва 15-годишен. От друга страна, Съдът счете, че наказанието „пробация“ предполага срещи с пробационен служител, които биха могли да повлияят поправително и възпитателно за по-нататъшното поведение на подс. Б., като окажат благоприятно въздействие върху решенията в живота му от тук-нататък. Съдът счете, че първите две пробационни мерки, предвидени в чл. 42а ал. 2 НК – задължителна регистрация по настоящ адрес и задължителни срещи с пробационен служител за срок от шест месеца се явяват адекватни на извършеното, съобразени с възрастта на подсъдимия и подходящи за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 36 НК. Ето защо съдът наложи на подс. Б. наказание **ПРОБАЦИЯ** за срок от **ШЕСТ МЕСЕЦА** при следните пробационни мерки: „Задължителна регистрация по настоящ адрес” – *** и „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ с периодичност два пъти седмично.

На основание чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1 от НК съдът приспадна времето, през което подс. Б. е бил задържан по реда на ЗМВР на 22.04.2021 г., като един ден задържане зачете за три дни пробация.

По отношение на **ПОДС. А.** съдът определи наказанието при условията на чл. 58а, ал. 1 НК, след като съобрази законовата редукция на чл. 63, ал. 1, т. 3 НК, а именно в границите от 3 месеца – до 3 години, като му определи наказание в размер на шест месеца, което намали с 1/3, като му наложи наказание в размер на **ЧЕТИРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода**. При определяне на размера на наказанието на подс. А. съдът отчете като отегчаващи следните обстоятелства – обремененото съдебно минало –

въпреки крехката си възраст подс. А. вече е осъждан неколнократно, като процесната престъпна дейтелност е осъществена при няколко квалифициращи признака в изпитателния срок на предходно осъждане, за което подсъдимият е получил наказание лишаване от свобода. Като отегчаващо обстоятелство съдът отчете и водещата роля на подс. А. при осъществяване на деянието. От друга страна като смекчаващи обстоятелства съдът отчете тежкото семейно положение на подс. А. – същият е *** грижа, поради което животът му е преминал в различни социални институции. Отделно от това и тук Съдът отчете като смекчаващо обстоятелство относително ниската стойност на предмета на кражбата – 410 лв., както и изначално направеното самопризнание от страна на подс. А., с което значително е улеснил разкриването на обективната истина. Ето защо и въпреки наличието и на отегчаващи вината обстоятелства, съдът определи наказанието като отдаде предпочитително значение на смекчаващите обстоятелства, преценявайки, че по този начин ще се постигнат целите, които преследва наказанието – поправяне, превъзпитание и опит за връщане на един млад човек към живот, съобразен с правилата в обществото, в което живее. Предвид всичко гореизложено съдът намери, че наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода, намалено с 1/3 съгласно правилата на чл. 58а, ал. 1 НК, а именно четири месеца лишаване от свобода, се явява съответно на извършеното. Отделно от това и въпреки коментираните отегчаващи обстоятелства, съдът намира, че по-тежко наказание от така определеното не би било съответно на стойността на предмета на кражбата.

Наличието на предишни осъждания спрямо подс. А. определя и неприложимостта на института на условното осъждане. Ето защо на основание чл. 191, ал. 2 от ЗИНЗС съдът определи първоначален **“ОБЩ” режим** за изтърпяване на така наложеното на подс. А. наказание от **ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**.

На основание чл. 59, ал. 2, вр. ал. 1 НК съдът приспадна времето, през което подс. А. е бил задържан по реда на ЗМВР и НПК по настоящето дело, считано от 22.04.2021г. до влизане на присъдата в сила, като един ден задържане зачете за един ден лишаване от свобода.

Както бе коментирано по-горе, подс. А. е извършил процесната престъпна дейтелност в изпитателен срок на условно осъждане – с Определение по ЧНД № 164/2020 по описа на РС-Тутракан, спрямо подс. А. е извършено групиране на четири наказания по четири отделни осъждания, като на същия е определено едно общо най-тежко наказание за срок от осем месеца, увеличено с три месеца или наказание единадесет месеца лишаване от свобода, изтърпяването, на което е отложено с изпитателен срок от две години. Посоченото Определение е влязло в законна сила на 28.08.2020 г. Деянието, предмет на настоящето дело е извършено на 21.04.2021 г., т.е. в изпитателния срок на осъждането по ЧНД № 164/2020 по описа на РС-

Тутракан. Горното определя и необходимостта от произнасянето по въпроса по чл. 68, ал. 1 НК, а именно подс. А. да изтърпи изцяло и отделно от наказанието по настоящата присъда и наказанието **ЕДИНАДЕСЕТ МЕСЕЦА** лишаване от свобода, определено с Определение по ЧНД № 164/2020 по описа на РС-Тутракан.

Съдът се възползва от възможността, предоставена в нормата на чл. 69, ал. 2 НК, като **ОСВОБОДИ** подс. А. **ОТЧАСТИ** от наказанието, наложено по ЧНД № 164/2020 по описа на РС-Тутракан и определи да изтърпи наказание в размер на **ОСЕМ МЕСЕЦА ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА**, като счете, че наказание в такъв размер е съответно на целокупната престъпна дейтелност.

На основание чл. 191, ал. 2 от ЗИНЗС съдът определи първоначален **“ОБЩ” режим** за изтърпяване на така приведеното в изпълнение и намалено отчасти наказание на подс. А. от осем месеца лишаване от свобода.

По въпроса на веществените доказателства:

По делото са били приобщени веществени доказателства, част от които са били върнати на собственика им. За останалите съдът постанови следното: веществените доказателства

– 3 бр. дактилоскопни следи – приложени към материалите по делото да останат по делото;

- 1 бр. метални клещи с червена изолация на дръжките, приобщени към материалите по делото с протокол за оглед на МП от 23.04.2021 г., – предадени на съхранение на домакина при VI РУ на МВР гр. Пловдив, да се унищожат като вещ без стойност,

- Компакт диск, намиращ се на л. 81 от досъдебното производство – да остане по делото.

По въпроса за разноските:

По делото са направени и разноски в размер на 1249,00 лева за изготвените по делото експертизи, които на основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът възложи в тежест на подсъдимите, като ги осъди разделно със съдействието на родителите си да заплатят посочената сума по сметка на ОД на МВР Пловдив - всеки по 624,50 лева.

По изложените съображения, Съдът постанови Присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: